

handlede Præsters Vedkommende saaledes, at de med Biskoppens Tilladelse ogsaa kunne forrette Begravelsen fra Sognekirken eller Sognedistriktskirken paa det Sted, hvor Jordfæstelsen skal foregaa.

§ 5.

Med Hensyn til Udførelsen af Kirkebetjentens Gerning ved de her omhandlede Gudstjenester og kirkelige Handlinger komme Bestemmelserne i Loven om Brugen af Kirkerne af 15. Maj 1903 § 9 til Anvendelse.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Medens det i andre protestantiske Kirkesamfund som Regel har været Spørgsmaal vedrørende den kirkelige Bekendelse og Lære, der have bevirket, at større eller mindre Menighedsafdelinger have udsondret sig fra de store Kirkesamfund og dannet Frimenigheder, har den i Danmark særlig i Løbet af det sidste Halvhundredaar skete Frimenighedsdannelse for en væsentlig Del haft andre Grunde. Dannelsen af den første Frimenighed af den Art, hvorom Talen her er, skete udelukkende ud fra Trangen hos den paagældende Menighed til selv at kunne vælge sin Præst, og med god Forstaaelse af det naturlige i denne Trang gav Lovgivningsmagten hurtigt disse Menigheder Plads indenfor Folkekirken gennem Loven om Valgmenigheder af 15. Maj 1868, hvilken Lov, efter først at være bleven fornyet i væsentlig uforandret Skikkelse ved Loven af 7. Juni 1873, yderligere udvidedes ved Loven af 15. Maj 1903.

At der herigennem er skabt en „Ventil“, der ved at imødekomme Menighedernes Ønsker paa et væsentligt Punkt har været til Gavn og Nytte for Sammenholdet i Folkekirken og yderligere vil kunne blive det i Fremtiden, er sikkert nu erkendt fra alle Sider. Imidlertid har denne Ventil for saa vidt vist sig ikke at være tilstrækkelig, som der, ogsaa efter at Valgmenighedsdannelsen blev tilladt, rundt om i Menighederne har vist sig Trang til Dannelsen af Frimenigheder med samme kirkelige Bekendelse som Folkekirken og med samme aandelige Præg som Valgmenighederne, men med Adgang til friere Rørelse paa visse Punkter, der dog ikke vedkomme det væsentlige i det kirkelige Fælleseje, end der i alt Fald hidtil har været

tillagt Menighederne indenfor Folkekirkens Orden.

Fra Begyndelsen af blev der fra den folkekirkelige Administrations Side set med mindre venlige Øjne paa disse Frimenigheder; idet det gentagende indskærpedes Præsterne i Folkekirken, at de vare uberegtigede til at prædike eller udføre nogen kirkelig Handling i en Frimenigheds Kirke saavel som til at lade Frimenighedens Præst prædike eller forrette kirkelige Handlinger for dem i Folkekirkens Kirker, jfr. Ministeriets Skrivelse 17. Februar 1883 og Cirkulære 4. Januar 1884 (Bilag 1 og 2).

I Tidernes Løb har dog det folkekirkelige Syn paa disse Frimenigheder væsentlig forandret sig, samtidig med at en Bevægelse har gjort sig gældende indenfor den danske Folkekirke for at betone det fælles-kristelige i Samvirken med Kristne af andre Kirkesamfund uden Hensyn til Folkekirkens særlige Ordninger. Et betegnende Vidnesbyrd herom kan ses i det af det kirkelige Udvalg udarbejdede Udkast til Lov om Folkekirkens Forfatning, hvis § 15 lyder saaledes:

Der skal ved kongelig Anordning fastsættes Regler om Adgang for Folkekirkens Præster til at holde Gudstjeneste og udføre kirkelige Handlinger i evangelisk-lutherske Menigheder her i Riget, der staa udenfor Folkekirkens Orden, og om Adgang for disse Menigheders Præster til at forrette Tjeneste i Folkekirkens Kirker med Adgang i begge Tilfælde saavel for Frimenighedernes som for Folkekirkens Medlemmer til Nydelse af Nadverens Sakramente.

Ligeledes skal der ved kongelig Anordning gives Regler om Adgang for